

В цілому промисловість країни стоїть перед завданням визначення напрямів розвитку науково-технічного потенціалу промислового сектору економіки України, розроблення прогнозів виробничо-технічного та фінансово-економічного напрямів промислового виробництва, реалізації державних програм розвитку промисловості України, розроблення пропозицій щодо вдосконалення механізму державного регулювання функціонування промислового сектору економіки України, створення сприятливих умов для розбудови високо розвинутого промислового сектору економіки України, модернізації виробництва, опанування інноваційних методів роботи на ринку тощо [2].

Аналіз неофіційної економічної діяльності у галузі промисловості показав залежність обсягів тіньової економіки від стану й економічної стратегії промислових підприємств. Результати дослідження свідчать про те, що зі збільшенням масштабів бізнесу рівень тіньового обороту в середньому знижується. На думку авторів, це є наслідком значних труднощів ведення тіньової діяльності у великих абсолютних масштабах. Також, більш низький відсоток тіньового обороту спостерігається на державних і комунальних підприємствах через більш високий контроль у порівнянні з колективними та приватними підприємствами. У свою чергу, найбільш високий ступінь тінізації був зафіксований в групі промислових підприємств, що контролюються лише їх адміністрацією або зовнішнім власником.

Список використаних джерел:

1. Вінничук І.С. Модель взаємодії легальної та тіньової економік з розширеною економічною структурою суспільства // І.С. Вінничук // Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Інноваційна економіка». – 2012. – № 12 (38). – С. 54-59.
2. Довгаль Е.А. Причини виникнення теневий економіки и напрямлення детенизації / Е.А. Довгаль // «Управління розвитком». – 2013. № 7 (147). – С. 37-39.
3. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
4. Єдиний веб-портал органів виконавчої влади України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>..5. Проблемы оценки деятельности неформального сектора// [http:// dist-economics.eu.spb.ru](http://dist-economics.eu.spb.ru).

Прохорчук С.В.

*кандидат економічних наук, доцент,
Міжнародний університет бізнесу і права*

ОСНОВНІ ЕТАПИ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Інноваційний процес можна визначити як процес послідовного перетворення ідеї в товар, що проходить етапи фундаментальних, прикладних досліджень, конструкторських розробок, маркетингу, виробництва, нарешті, збуту, – процес комерціалізації технологій.

Інноваційний процес може бути розглянутий з різних позицій і з різним ступенем деталізації [1]:

1) як паралельно-послідовне здійснення науково-дослідної, науково-технічної, інноваційної, виробничої діяльності й маркетингу;

2) як тимчасові етапи життєвого циклу нововведення від виникнення ідеї до її розробки й поширення;

3) як процес фінансування та інвестування розробки й поширення нового виду продукту або послуги. У цьому випадку він виступає як частка випадку широко розповсюдженого в господарській практиці інвестиційного проекту.

У загальному виді інноваційний процес заключається в розробці та комерціалізації винаходу, нових технологій, видів продуктів і послуг, рішень виробничого, фінансового, адміністративного або іншого характеру й інших результатів інтелектуальної діяльності.

Рій Росвелл, автор статті «Зміна характеру інноваційного процесу», виявляє кілька поколінь моделей інноваційного процесу [3].

Лінійний підхід до визначення інноваційного процесу він ставиться до 1950-х – середини 1960-х рр., тобто до першого покоління інноваційного процесу, який підштовхують технології. Простий лінійно-послідовний процес з упором на роль НДДКР і ставленням до ринку лише як до споживача результатів технічної активності виробництва.

Друге покоління інноваційного процесу, по Росвеллу, відноситься до кінця 1960-х – початку 1970-х рр. Та ж лінійно-послідовна модель, але з упором на важливість ринку, на потреби якого реагують НДДКР.

Третє покоління: початок 1970-х – середина 1980-х рр. Сполучена модель, тобто комбінація першого і другого поколінь з акцентом на зв'язку технологічних здібностей і можливостей з потребами ринку.

Четверте покоління: середина 1980-х рр. – теперішній час. Це японська модель передового досвіду, яка відрізняється тим, що акцентує увагу на паралельну діяльність інтегрованих груп і зовнішні горизонтальні і вертикальні зв'язки. Головне заключається в паралельній діяльності. Одночасна робота над ідеєю декількох груп фахівців, діючих в декількох напрямках, що прискорює вирішення завдання, бо час реалізації технічної ідеї і перетворення її в готову продукцію в сучасному світі – це дуже важливий аспект [2].

П'яте покоління: сьогодення час – майбутнє. Це модель стратегічних мереж, стратегічна інтеграція й установлення зв'язків, а її відмінність полягає в тому, що до паралельного процесу додаються нові функції. Це процес ведення НДДКР із використанням систем обчислювальної техніки й інформатики, за допомогою яких установлюються стратегічні зв'язки.

Зародження інноваційної ідеї й можливість використання нових наукових результатів відбуваються на етапі фундаментальних і пошукових досліджень і прикладних досліджень і розробок. Процес створення й освоєння нової техніки починається з фундаментальних досліджень (ФД), спрямованих на одержання нових наукових знань і виявлення найбільш істотних закономірностей. Ціль ФД – розкрити нові зв'язки між явищами, пізнати

закономірності розвитку природи й суспільства відносно до їхнього конкретного використання.

В свою чергу, ФД діляться на теоретичні й пошукові. Результати теоретичних досліджень проявляються в наукових відкриттях, обґрунтуванні нових понять і подань, створенні нових теорій. До пошукового відносяться дослідження, завданням яких є відкриття нових принципів створення ідеї й технологій. Завершуються пошукові ФД обґрунтуванням і експериментальною перевіркою нових методів задоволення суспільних потреб. Всі пошукові ФД проводяться як в академічних установах і вузах, так і у великих науково-технічних організаціях промисловості тільки персоналом високої наукової кваліфікації. Пріоритетне значення фундаментальної науки в розвитку інноваційних процесів визначається тим, що вона виступає як генератор ідей, відкриває шляхи в нові області знання.

Наступний етап інноваційного процесу – прикладні науково-дослідні роботи (ПНДР). Їхнє виконання пов'язане з високою ймовірністю одержання негативних результатів і виникає ризик втрат при вкладенні коштів в проведення таких досліджень. Коли інвестиції в інновації мають ризиковий характер, вони називаються ризикоінвестиціями.

Так, етап дослідницько-конструкторських і проектно-конструкторських робіт пов'язаний з розробкою нового виду продукції. Під дослідно-конструкторськими роботами (ДКР) розуміється застосування результатів дослідження для створення (або модернізації, удосконалення) зразків нової техніки, матеріалу, технології. ДКР – це завершальна стадія наукових досліджень, своєрідний перехід від лабораторних умов і експериментального виробництва до промислового виробництва [1].

Залежно від складності інноваційного проекту (розробки й освоєння нового виду продукції) завдання, які розв'язуються на попередньому етапі інноваційної діяльності, можуть бути достатньо різноманітні. Зокрема, при розробці й освоєнні великих інноваційних проектів здійснюється системна інтеграція результатів НДР, проведених у різний час іншими колективами, налагодження й доробка як окремих підсистем, так і технологій у цілому.

Практична реалізація результатів інноваційної діяльності здійснюється на ринковому етапі, що включає: впровадження на ринок, розширення ринку, зрілість продукту й спад.

На стадії передсерійного виробництва виконуються експериментальні роботи, які спрямовані на виготовлення, ремонт і обслуговування спеціального устаткування, необхідного для проведення наукових досліджень і розробок.

Стадії промислового виробництва включають два етапи: власне виробництво нової продукції та її реалізація споживачам. Перший – це безпосередньо суспільне виробництво матеріалізованих досягнень науково-технічних розробок у масштабах, обумовлених запитами споживачів, а другий – доведення нової продукції до споживача [2].

За виробництвом інновацій необхідне їх використання кінцевим споживачем з паралельним наданням послуг, забезпечення

безаварійної економічної роботи, а також необхідна ліквідація застарілого й створення замість нього нового виробництва.

На відміну від НТП інноваційний процес не закінчується так званим впровадженням, тобто першою появою на ринку нового продукту, послуги або доведенням до проектної потужності нової технології. Цей процес не переривається й після впровадження, тому що в міру поширення (дифузії) нововведення вдосконалюється, робиться більше ефективним, здобуває раніше невідомі споживачу властивості, що відкриває для нього нові області застосування й ринки, а отже, і нових споживачів [2].

Таким чином, цей процес спрямований на створення необхідних ринком продуктів, технологій або послуг і здійснюється в тісній єдності з середовищем: його спрямованість, темпи, мета залежать від соціально-економічного середовища, у якому він функціонує й розвивається.

Список використаних джерел:

1. Варналій З.С. Конкуренентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення / З.С. Варналій, О.П. Гармашова. – К.: Знання України, 2013. – 387 с.
2. Інноваційна політика: Європейський досвід та рекомендації для України [аналітичні матеріали] / ред. І. Єгоров [та ін.]. – К. : Фенікс, 2011. – Т. 1. – 214 с.
3. Росвелл Рой. Изменение характера инновационного процесса. – М., 2010. – 127 с.

Семенова Я.В.

студентка,

Миколаївська філія

Київського національного університету культури і мистецтв

«МІСТО СПЛЯЧИХ ЛЕВІВ»: ТУРИСТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ КУЛЬТУРНОЇ СТОЛИЦІ УКРАЇНИ

Львів – місто в якому поєднуються культури Заходу та Сходу. Незважаючи на свою довгу історію, Львів зумів зберегти безліч будівель, побудованих майже відразу після його заснування. У місті досі можна знайти і старі будинки, і храми, і затишні вузькі вулички. Як відомо, деякі заможні жителі міста в XVI-XVII ст. запрошували талановитих архітекторів з усієї Європи, які зробили зовнішній вигляд Львова дійсно неповторним. В межах 10-хвилинної пішої прогулянки можна побачити чудові зразки української, польської, вірменської, єврейської, німецької, австрійської та інших культур. З 1998 р. старий центр Львова оберігається UNESCO.

Щорічно місто Лева відвідують біля 1 000 000 туристів. І навіть найдосвідченіші мандрівники стверджують, що Львів є для них одним із найнесподіваніших відкриттів. Тут налічується 50% архітектурних пам'яток всієї України. Неймовірно те, що незважаючи на дві світові війни, які прокотилися Львовом (протягом останніх 100 років місто сім разів переходило